

ентузиазъмъ сж се пожертвували за идеалитъ на своя народъ!..

Както е известно, повдигнатитъ въстания въ Северна и Южна България бидоха погушени отъ тогавашнитъ властици въ Турция съ *страшна жестокостъ*: бидоха изгорени и разорени много села и изклани хиляди невинни жени, деца и старци. Тая свирепостъ на турцитъ възмути цѣла Европа, а особено английскитъ либерали, начело съ своя, незабравимъ за насъ българитъ, водачъ *Гладстонъ*. Описанията на грознитъ и страшни свирепства на турцитъ при потушаване на въстанията въ иностранитъ мѣродавни вестници и списания, съ фотографии на разоренитъ и опожарени села и разхвърлянитъ трупове на изкланитъ невинни мъже, жени и деца — предизвика Европа да се погрижи за участъта на християнитъ-българи въ Турция. Събра се тѣй-наречената тогава „Цариградска конференция“, която предложи на Турция известни реформи. Турция ги не прие и съ това се даде възможность на тогавашния руски императоръ — нашия освободителъ Александъръ II — да обяви на Турция отдавна подготвяната отъ славянофилското течение война, съ която, както е известно, се завърши съ цената на 200,000 жертви руси и българи политическото освобождение на България въ границитъ на Санстефанския договоръ, който по-сетне биде коригиранъ на Берлинския конгресъ съ разпокъсването на бѣлг. народъ.

Както въ цѣла България, тѣй и въ Севлиево, политическото ни освобождение създаде *нова възможность* за просвѣта и култура. Съ изработването на основния законъ на българското княжество и съ приемането му отъ първото Велико Народно Събрание въ Велико-Търново, въ което взеха участие най-интелигентнитъ и подготвени тогава българи, се откриха стотици и хиляди служби по разнитъ министерства, които трѣбваше да се заематъ отъ българи, а такива годни хора нѣмаше въ достатъчностъ, тѣй като освобождението ни завари неподготвени. Следъ настаняването на всичко грамотно и полуграмотно на по-важнитъ мѣста въ разнитъ новосъздадени учреждения и институти, все пакъ останаха много служби незаети, за нѣкои отъ които трѣбваше да се подирятъ и чужденци. Новата държава почувствува голѣма нужда отъ образовани граждани. Наредъ съ известната още отъ турско време *Габровска гимназия* се създадоха и други гимназии, като се увеличиха и модернизираха и основнитъ училища. Много отъ младежитъ, които бѣха прекъснали образованието си поради войната, изново постъпиха въ разнитъ училища въ България, а други заминаха за странство. Стремезътъ къмъ образование се засилваше между младежитъ. Почна се едно съревнование между самитъ родители за изпращане децата си въ разнитъ училища. Сжщото съревнование се яви и между самитъ ученици: надпреварвахъ се, кой да издѣржи изпитъ за по-горенъ класъ и кой да завърши